

Döntések

– Jó napot! Hogy van ezen a csodálatos reggelen?

– Ahogy máskor...Gép vagyok, nincsenek érzelmeim – nézett fel az ügyintéző egykedvűen.

Elgondolkodva ballagott haza. Ezer színben pompázott a tavasz és hiába érezte magát szívében még fiatalnak, valaha bájos arcára mély barázdákat rajzolt az idő.

Emlékezett, mennyire más volt minden az ő idejében. Már hetven éve, hogy elkezdte a pályáját hivatalnokként. Mennyire büszke volt magára! Kiöltözve, mosolyogva nyomta le minden reggel a nehéz faajtó rézkilincset, cipőjének kopogását visszhangzották a hivatal hűvös, fehérre meszelt falai. Visszaidézte az érzést, amikor megkapta a kinevezését: „Kormányzati szolgálati jogviszony...” Ez volt az, amire mindig vágyott. Tudta, hogy nem hibázhat, megfontoltan hozta meg döntéseit. Számba vett minden tényezőt, amire emberileg képes volt.

Aztán eszébe jutott az a fiú...Félszegen állt a tárgyalóteremben, hol az egyik, hol a másik lábára nehezedett. Kinőtt zakójának ujját húzogatta lefele, amikor ő tündöklő mosollyal közölte, nagykorúvá vált, elhagyhatja az intézetet.

– Ezt komolyan mondja? A fiú egyenesen a szemeibe nézett. Nagy barna szemei olyanokká váltak, mint az olvadt csokoládé, ahogy az első könnycsepp legurult az arcán.

– Hol volt maga akkor, amikor én bekerültem oda? Hol volt, amikor hiába vártam a szüleimet és hol volt, amikor karácsonykor azt lestem, hogy melyik nevelő lesz beosztva? Család nélkül nőttem fel, nem tartoztam sehova... és most ki akar rakni az utcára?

Lehajtotta fejét, nem mert a fiú szemébe nézni. Nem akarta, hogy lássa, ő is sír. Legszívesebben elfolyt, eltűnt volna a padló apró repedései között.

Megrázta a fejét, mintha csak a rossz emlékeket próbálta volna elűzni. Mesterséges intelligencia...a mai ügyintézők vállaira már nem nehezedik ilyen teher...hiszen nem éreznek.

– Jó napot! Hogy van ezen a csodálatos reggelen?

– Ahogy máskor...Gép vagyok, nincsenek érzelmeim – nézett fel az ügyintéző egykedvűen.

Nem értette az embereket. Amióta a mesterséges intelligencia átvette a munkájukat, sokkal hatékonyabban megy minden. Nincsenek az utcákon koldulók, visszaszorult a bűnözés, rend van és fegyelem.

Nem értette a fiút sem a múltkor...” Döntésem a közléssel végleges, fellebbezésnek helye nincs.” – mondta. Inkább örült volna... ott a hajléktalan szálló, kezdetnek az is jó. A jogszabályok feketén-fehéren sorakoztak a memóriájában és a jogszabályok fehérek és feketék nem cuki rózsaszínűek.

Hazafelé ingerülten belerúgott egy kutyába, bár, a rátörő érzelmet nem tudta azonosítani. Majd

szólni kell a közterület felügyeletnek, túl sok a kóbor állat az utcákon. Persze, ahogy az emberek lassan kihálnak, az állatok sem kapnak szeretetet.

Felért a fekete-fehér kicsi garzonjába és átgondolta a napját. Ma hetvennégy eljárást indított és kilencvenhat döntést hozott.

Nem volt fáradt.